YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

17 päivänä heinäkuuta 1998 *

Asiassa T-118/96,

Thai Bicycle Industry Co. Ltd, Thaimaan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Samutprakarn (Thaimaa), edustajinaan asianajajat Jean-François Bellis ja Richard Luff, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Freddy Brausch, 11 rue Goethe,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Antonio Tanca, avustajinaan asianajajat Hans-Jürgen Rabe ja Georg M. Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan Indonesiasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien polkupyörien tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta sekä käyttöön otettujen väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta 28 päivänä maaliskuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 648/96 (EYVL L 91, s. 1),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. D. Cooke ja M. Jaeger,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.1.1998 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat

1 Tällä kanteella vaaditaan, että Indonesiasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien polkupyörien tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta sekä käyttöön otettujen väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta 28 päivänä maaliskuuta 1996 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 648/96 (EYVL L 91, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus) on kumottava. Tätä asetusta edelsi Indonesiasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien polkupyörien tuontia koskevan väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta 13 päivänä lokakuuta 1995 annettu komission asetus (EY) N:o 2414/95 (EYVL L 248, s. 12; jäljempänä väliaikainen asetus).

2 Kantaja Thai Bicycle Industry Co. Ltd on Thaimaan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka valmistaa polkupyöriä ja vie niitä yhteisöön. Kantaja valmistaa myös polku- ja moottoripolkupyörien varaosia.

3 European Bicycle Manufacturers' Associationin (Euroopan polkupyöränvalmistajien yhdistys) valituksen johdosta komissio julkaisi 3.2.1994 ilmoituksen Indonesiasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien polkupyörien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn vireille panosta (EYVL C 35, s. 3) polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) nojalla.

4 Komissio lähetti kantajalle kyselylomakkeen, johon kantaja vastasi 21. ja 23.3.1994 päivätyillä kirjeillä. Myös kolme muuta thaimaalaista polkupyörien valmistajaa olivat mukana tutkimuksessa, ja nämä olivat Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd, Siam Cycle MGF Co. Ltd (jäljempänä Siam) ja Victory Cycle Co. Ltd (jäljempänä Victory).

5 Komissio teki 26. ja 27.9.1994 kantajan tiloissa tarkastuskäynnin selvittääkseen, että kantajan kyselylomakkeeseen antamat vastaukset ja muut asiaa koskevat tiedot pitävät paikkansa (jäljempänä kantajan tiloissa tehty tarkastus).

6 Komissio antoi 13.10.1995 väliaikaisen asetuksen, jonka mukaan kantajan valmistamien polkupyörien tuontiin sovelletaan 13,2 prosentin suuruista väliaikaista polkumyyntitullia.

7 Komissio antoi 16.10.1995 päivätyllä kirjeellä kantajalle tiedoksi ne keskeiset tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella komissio oli säätänyt otettavaksi käyttöön

väliaikaisen polkumyyntitullin (jäljempänä väliaikainen tiedoksianto). Kantaja esitti huomautuksensa tästä tiedoksiannosta 13.11.1995 päivätyllä kirjeellä.

8 Komissio antoi 1.2.1996 päivätyllä kirjeellä kantajalle tiedoksi ne keskeiset tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella se aikoi esittää neuvostolle lopullisen polkumyyntitullin määräämistä (jäljempänä lopullinen tiedoksianto). Kantaja esitti huomautuksensa tästä tiedoksiannosta 12.2.1996 päivätyllä kirjeellä.

9 Neuvosto antoi 28.3.1996 riidanalaisen asetuksen, jonka mukaan kantajan valmistamien polkupyörien tuontiin sovellettava lopullinen polkumyyntitulli on 13 prosenttia.

Asiaa koskevat asetukset

10 Polkumyyntitutkimus käsitti 1.1.1993 ja 31.12.1993 välisen ajanjakson (väliaikaisen asetuksen 9 perustelukappale).

11 Määrittääkseen kantajan valmistamien polkupyörien polkumyyntimarginaalin komissio ja neuvosto (jäljempänä toimielimet) vertasivat näiden tuotteiden normaaliarvoa niiden vientihintaan yhteisöön suuntautuvassa viennissä.

12 Normaaliarvoa ei voitu määrittää Thaimaan markkinoiden tosiasiallisten hintojen perusteella. Thaimaan markkinoilla myydyt polkupyörämallit ja yhteisöön viedyt polkupyörämallit eivät nimittäin olleet vertailukelpoisia (väliaikaisen asetuksen 37 ja 38 perustelukappale). Tämän vuoksi normaaliarvo määritettiin yhteisöön vietyjen tuotteiden laskennallisen arvon perusteella perusasetuksen 2 artiklan 3 koh-

dan b alakohdan ii alakohdan mukaisesti (väliaikaisen asetuksen 39 perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 28 perustelukappale).

13 Laskennallinen arvo muodostettiin lisäämällä vietyjen mallien tuotantokustannuksiin kohtuulliset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset sekä kohtuullinen voittomarginaali (väliaikaisen asetuksen 40 perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 28 perustelukappale).

14 Tuotantokustannuksista kantaja oli kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ilmoittanut, että polkupyörien valmistukseen liittyvät tuotantokustannukset olivat 318 542 803 Thaimaan bahtia (THB). Kantajan tiloissa tehdyssä tarkastuksessa komissio havaitsi, että tuotantokustannusten määräksi oli kantajan tuloslaskelmassa ilmoitettu 362 704 018 THB. Tämän eron vuoksi komissio päätti lisätä perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti kantajan ilmoittamiin tuotantokustannuksiin 2,4 prosenttia kantajan liikevaihdosta (lopullisen tiedoksiannon 5.4 kohta).

15 Kantajan myynti-, hallinto ja yleiskustannuksiin sisältyi sen tuloslaskelmassa vientikustannukset-niminen kohta, jonka suuruus oli 17 076 144 THB. Toimielimet katsoivat, ettei yhtiö ollut esittänyt riittävää selvitystä ja riittäviä todisteita näiden kustannusten todellisesta luonteesta. Tämän vuoksi toimielimet päättivät jakaa tämän kustannuserän perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti siten, että se kohdistetaan kotimaan myyntiin ja yhteisöön suuntautuvan vientiin siinä suhteessa, mikä oli näiden osuus liikevaihdosta (riidanalaisen asetuksen 30 perustelukappale). Kun jako oli suoritettu, kantajan vientikustannukset olivat 10 610 898 THB.

16 Voittomarginaalin osalta perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa säädetään seuraavaa:

" —— voitto lasketaan viittaamalla tuottajalle tai viejälle samankaltaisten tuotteiden voittoa tuottavasta myynnistä kotimarkkinoilla —— kertyneeseen voittoon. Jos tällaisia tietoja ei ole käytettävissä tai ne ovat epäluotettavia taikka käyttöön soveltumattomia, [voiton] määrä lasketaan viittaamalla muille tuottajille tai viejille samankaltaisen tuotteen voittoa tuottavasta myynnistä alkuperä- tai viejämaassa —— kertyneeseen voittoon. ——"

17 Tässä tapauksessa toimielimet katsoivat, että tuottajan tai viejän voittoa voitiin pitää edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettuna luotettavana tietona vain siinä tapauksessa, että se oli kertynyt tuottajan tai viejän riittävän suuresta ja edustavasta kotimaan myynnistä. Tämän jälkeen toimielimet totesivat, että tuottajan tai viejän todellista polkumyyntimarginaalia voitiin käyttää laskennallista normaaliarvoa muodostettaessa vain, jos tuottajan tai viejän voitollinen kotimaan myynti oli vähintään 10 prosenttia tuottajan tai viejän kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta (väliaikaisen asetuksen 22 perustelukappale ja riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappale; jäljempänä 10 prosentin alaraja).

18 Kantaja ei ylittänyt tätä alarajaa. Sen voitollinen kotimaan myynti oli vain 9,26 prosenttia sen koko kotimaan myynnistä. Tämän vuoksi toimielimet eivät käyttäneet sen voittomarginaalia, joka oli 4,14 prosenttia. Sen sijasta ne käyttivät Siamin ja Victoryn painotettua keskimääräistä voittomarginaalia — suuruudeltaan 13,7 prosenttia —, sillä näiden yritysten osalta oli voitu luotettavasti todeta voiton määrä (riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappale).

19 Kantajan valmistamien polkupyörien vientihinta vahvistettiin perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan mukaisesti viittaamalla yhteisöön viedyistä polkupyöristä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan (väliaikaisen asetuksen 48 perustelukappale).

20 Normaaliarvoa ja vientihintaa verrattiin vapaasti tehtaalla -tasolla liiketoimi liiketoimelta (väliaikaisen asetuksen 49 perustelukappale).

21 Kantaja pyysi 21.3.1994 päivätyssä kirjeessään tehtäväksi tarkistusta siitä syystä, että suurin osa sen yhteisöön viemistä polkupyöristä myytiin "original equipment manufacturers" (jäljempänä OEM) -ostajille eli tavarantoimittajille, jotka myyvät muiden valmistamia tuotteita omalla tavaramerkillään.

22 Kantajan pyyntö oli sanamuodoltaan seuraava:

" — — koska Euroopan unioniin suuntautuva vienti on ollut pääasiallisesti OEM-myyntiä, haluaisimme — — pyytää, että tehtäisiin tarkistus, jolla otettaisiin huomioon myyntiehtojen ja -järjestelyjen eroavaisuudet tilanteen mukaan."

23 Neuvosto hylkäsi pyynnön todeten seuraavaa (riidanalaisen päätöksen 50 perustelukappale):

" — — kyselylomakk[e]en vastausten mukana olleessa saatekirjeessä [kantaja] pyysi[— —] epäselvin sanakääntein OEM-tarkistusta. Tällaista pyyntöä ei nimenomaisesti ollut esitetty kyselylomakkeen vastauksessa eikä sitä ollut perusteltu, vaikka kyselylomakkeissa erityisesti pyydettiin esittämään ja perustelemaan kaikki mahdollisesti soveltuvat vähennyspyynnöt. Lisäksi tällaisen tarkistuksen olelliset edellytykset eivät täyty: suurin osa [kantajan] — — vientimyynnistä ei tapahtunut OEM-myynnin muodostavassa kaupan portaassa, joka tavallisesti tarkoittaa valmistuksen ja jakelun välistä porrasta. Myynti tapahtui ainoastaan sillä yhteisön

markkinatasolla, jonka tehtävänä on pääasiassa jakelu. — — kyseiselle valmistajalle kohdistuvissa vientitoimissa ei ollut mitään selkeää ja selvästi erottuvaa hinnoittelumallia verrattuna yhteisön jakelijoihin kohdistuneeseen myyntiin. Näin ollen varsinaista OEM-tarkistusta ei tässä suhteessa edellytetä.

Tätä OEM-pyyntöä tutkittaessa todettiin, että kaupan portaaseen liittyvän tarkistuksen olennaiset vaatimukset eivät täyttyneet, koska myynti näytti kohdistuvan samankaltaiseen asiakasryhmään sekä vienti- että kotimarkkinoilla."

24 Polkumyyntimarginaalin osalta komissio on todennut, että normaaliarvon ja vientihinnan vertailu osoitti kantajan harjoittaneen polkumyyntiä (väliaikaisen asetuksen 66 perustelukappale). Kun laskelmat oli tarkistettu, neuvosto vahvisti polkumyyntimarginaaliksi 13 prosenttia (riidanalaisen asetuksen 54 ja 55 perustelukappale).

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

25 Kantaja on nostanut tämän kanteen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 26.7.1996 jättämällään kannekirjelmällä.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Se kuitenkin pyysi 21.11.1997 päivätyllä kirjeellään asianosaisia esittämään tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan tiettyihin kysymyksiin. Kantaja ja neuvosto vastasivat tähän pyyntöön määräajassa 19.12.1997 kirjaamoon toimittamillaan kirjeillä.

27 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 28.1.1998 pidetyssä istunnossa.

28 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen siltä osin kuin se koskee kantajaa ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Pääasia

30 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seuraaviin kahteen kanneperusteeseen:

— neuvosto on rikkonut perusasetusta, tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja loukannut syrjintäkiellon periaatetta, kun se on kieltäytynyt käyttämästä kantajan todellista voittomarginaalia määritettäessä yhteisöön vietyjen kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa;

— neuvosto on rikkonut perusasetusta, kun se on kieltäytynyt tekemästä tarkistusta yhteisöön OEM-ostajille myytyjen kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia määritettäessä (jäljempänä OEM-tarkistus).

31 Kantaja on kirjallisen käsittelyn aikana väittänyt myös, että komissio on loukannut sen puolustautumisoikeuksia. Kantaja on kuitenkin suullisessa käsittelyssä täsmentänyt, että tämä väite ei ollut kumoamisperuste.

32 Aluksi on muistutettava, että kun toimielimet päättävät perusasetusten nojalla konkreettisista polkumyynnin vastaisista toimista, niillä on laaja harkintavalta, koska ne taloudelliset, poliittiset ja oikeudelliset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok 1991, s. I-2069, 86 kohta; asia C-26/96, Rotexchemie, tuomio 29.5.1997, Kok. 1997, s. I-2817, 10 kohta; asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 131 kohta; asia T-162/94, NMB France ym. v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-427, 72 kohta; asia T-155/94, Climax Paper v. neuvosto, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-873, 98 kohta ja asia T-170/94, Shanghai Bicycle v. neuvosto, tuomio 25.9.1997, Kok. 1997, s. II-1383, 63 kohta).

33 Tästä seuraa, että yhteisöjen tuomioistuinten tällaisiin arviointeihin kohdistaman valvonnan on kohdistuttava vain siihen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riidanalaisen ratkaisun perustana olleet tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, ettei näitä tosiseikkoja ole päätöksenteossa arvioitu ilmeisen väärin tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (asia 240/84, NTN Toyo Bearing ym. v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1809, 19 kohta; asia 258/84, Nippon Seiko v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1923, 21 kohta; asia C-156/87, Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-781, 63 kohta; em. asia Rotexchemie, tuomion 11 kohta; em. asia Climax Paper v. neuvosto, tuomion 98 kohta ja em. asia Shanghai Bicycle v. neuvosto, tuomion 64 kohta).

1. *Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan neuvosto on rikkonut perusasetusta, tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja loukannut syrjintäkiellon periaatetta, kun se on kieltäytynyt käyttämästä kantajan todellista voittomarginaalia määritettäessä yhteisöön vietyjen kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa*

34 Kantaja väittää, että neuvoston olisi kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa määrittäessään pitänyt käyttää kantajan todellista voittomarginaalia eikä Siamin ja Victoryn painotettua keskimääräistä voittomarginaalia.

35 Tässä kanneperusteessa on neljä osaa. Ensimmäisessä osassa kantaja väittää, että syy, jonka perusteella neuvosto kieltäytyi käyttämästä kantajan voittomarginaalia, on ilmeisen virheellinen. Toisessa osassa kantaja väittää, että sen valmistamien polkupyörien tuotantokustannuksiin sekä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehdyt tarkistukset olivat virheellisiä. Kolmannessa osassa kantaja väittää, ettei neuvosto olisi saanut käyttää Siamin voittomarginaalia, ja neljännessä osassa, ettei neuvosto olisi saanut käyttää Victoryn voittomarginaalia.

Kanneperusteen ensimmäinen osa: kantajan voittomarginaali

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

36 Kantaja myöntää, että neuvostolla on laaja harkintavalta monitahoisten taloudellisten kysymysten osalta. Kantajan mukaan neuvosto on kuitenkin ylittänyt harkintavaltansa, kun se on kieltäytynyt käyttämästä kantajan todellista voittomarginaalia sillä perusteella, että kantajan voitollinen kotimaan myynti oli alle 10 prosenttia sen kotimaan myynnin kokonaismäärästä.

37 Väitteensä tueksi kantaja esittää kuusi perustelua.

38 Ensinnäkin kantaja toteaa, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä edellytetään, että voittomarginaali lasketaan ensisijaisesti sen voiton perusteella, jonka kyseinen tuottaja on saanut samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä (asia C-105/90, Goldstar v. neuvosto, tuomio 13.2.1992, Kok. 1992, s. I-677, 36—38 kohta).

39 Toiseksi kantaja väittää, että 10 prosentin alarajasta ei ole säädetty perusasetuksessa. Neuvosto on siten asettanut täysin uuden vaatimuksen. Kantajan mukaan neuvoston vakiintunut käytäntö on vuodesta 1985 lähtien ollut se, että kyseessä olevan tuottajan voittomarginaalia käytetään, jos tuottajan voitollinen kotimaan myynti on vähintään 5 prosenttia tuottajan yhteisöön suuntautuvasta viennistä. Kantaja toteaa täyttävänsä tämän vaatimuksen, koska sen voitollinen kotimaan myynti oli 5,35 prosenttia sen viennistä yhteisöön.

40 Kolmanneksi kantaja katsoo, että 10 prosentin alaraja on mielivaltainen. Tuottajat voivat välttää sen soveltamisen salaamalla tietoja. Jos kantaja olisi päättänyt olla ilmoittamatta eräiden kotimaan markkinoilla tappiolla myytyjen polkupyörämallien tuotantokustannuksia, toimielimet olisivat todenneet, että kantajan voitollisen kotimaan myynnin määrä oli yli 10 prosenttia sen kotimaan myynnin kokonaismäärästä.

41 Neljänneksi kantaja toteaa, että sen voitollinen kotimaan myynti absoluuttisesti ilmaistuna ylitti selvästi Siamin ja Victoryn yhteenlasketun voitollisen myynnin. Kantajan mukaan se oli yli 60 prosenttia kotimaan markkinoiden voitollisesta myynnistä. Loogisesti ajatellen neuvosto ei näin ollen olisi voinut päätellä, että Siamin ja Victoryn voitollista kotimaan myyntiä ilmaisevat luvut olivat luotettavampia kuin kantajan vastaava luku.

42 Viidenneksi kantaja toteaa, että sen voitollisen kotimaan myynnin arvo ylitti 10 prosentin alarajan. Kantajan voitollinen kotimaan myynti oli 10,6 prosenttia sen kotimaan myynnin yhteisarvosta. Kantajan mukaan se, että 10 prosentin alarajaa sovelletaan kotimaan myynnin määrään eikä arvoon, johtaa järjenvastaisiin seurauksiin. Tuottajan voitollisen kotimaan myynnin määrä voi hyvinkin olla enemmän kuin 10 prosenttia sen kotimaan myynnin kokonaismäärästä, mutta tällaisen myynnin osuus kotimaan myynnin liikevaihdosta voi olla erittäin pieni (esimerkiksi 1 prosentti) voitolla myytyjen tuotteiden alhaisen hinnan vuoksi. Tällaisessa tapauksessa on kantajan mukaan epäloogista päätellä, että tuottajan voitollinen kotimaan myynti on sellainen luotettava tieto, jota voidaan käyttää laskennallista normaaliarvoa määritettäessä.

43 Kuudenneksi kantaja toteaa, että 10 prosentin alarajaa on sovellettu liian ankarasti, kun otetaan huomioon, että se on täysin uusi alarajana. Kantajan voitollinen kotimaan myynti alitti tämän alarajan vain 0,74 prosenttiyksiköllä. Lisäksi kantaja toteaa, että useiden polkupyörämallien osalta yli 50 prosenttia sen kotimaan myynnistä oli voitollista ja joissakin tapauksissa jopa yli 80 prosenttia.

44 Neuvosto kiistää näiden väitteiden ja perustelujen paikkansapitävyyden.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 On muistutettava, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

” —— 'normaaliarvolla' tarkoitetaan —— samankaltaisesta viejä- tai alkuperämaassa kulutukseen tarkoitetusta tuotteesta tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa vertailukelpoista hintaa [jäljempänä todellinen hinta] —— tai —— laskennallista arvoa —— .”

46 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan sanamuodon ja rakenteen mukaan normaaliarvon määrittämisessä on ensisijaisesti käytettävä todellista hintaa (yhdistetyt asiat 277/85 ja 300/85, Canon ym. v. neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 5731, 11 kohta ja em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 12 kohta). Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdasta nimittäin ilmenee, että tästä periaatteesta voidaan poiketa vain, jos samankaltaista tuotetta ei ole lainkaan myyty tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä tai jos tällainen myynti ei mahdollista asianmukaista vertailua.

47 Tavanomaisen liiketoiminnan käsite liittyy itse myynnin luonteeseen. Käsitteen tarkoitus on, että normaaliarvoa määritettäessä ulkopuolelle jätettäisiin sellaiset tilanteet, joissa myynti kotimaan markkinoille ei tapahdu tavanomaisin liiketaloudellisin ehdoin, erityisesti tilanteet, joissa tuotteen myyntihinta alittaa tuotantokustannukset (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 13 kohta).

48 Toimielimet katsovat, että jos tuottajan voitollisen kotimaan myynnin määrä on alle 10 prosenttia tuottajan kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta, todellinen hinta ei ole asianmukainen perusta normaaliarvon määrittämiselle (ks. väliaikaisen asetuksen 21 ja 22 perustelukappale ja lopullisen asetuksen 19 perustelukappale sekä väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta, Japanista, Korean tasavallasta, Malesiasta, Singaporesta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevien yksityiskäyttöön tarkoitettujen telekopiolaitteiden tuonnissa 30 päivänä lokakuuta 1997 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2140/97 [EYVL L 297, s. 61] 18 perustelukappale).

49 Vaatimus, jonka mukaan kotimaan myynnin on mahdollistettava asianmukainen vertailu, liittyy siihen kysymykseen, onko tämä myynti niin edustavaa, että sitä voidaan käyttää normaaliarvon määrityksen perustana. Kotimaan markkinoilla tehdyissä liiketoimissa on nimittäin oltava kyse ostajien normaalista käyttäytymisestä ja liiketointen on perustuttava normaaliin hinnanmuodostukseen (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 15 kohta).

50 Oikeuskäytännön mukaan tämä vaatimus on täytetty, jos kyseisen tuottajan myynti kotimaan markkinoille on enemmän kuin 5 prosenttia yhteisöön suuntautuvasta viennistä (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 16 ja 17 kohta).

51 Toimielimet eivät ole tässä tapauksessa voineet määrittää kantajan valmistamien polkupyörien normaaliarvoa todellisen hinnan perusteella, koska kantajan Thaimaan markkinoilla myymät polkupyörämallit ja yhteisöön myydyt mallit eivät olleet vertailukelpoisia. Tämän vuoksi toimielimet määrittivät yhteisöön vietyjen tuotteiden normaaliarvon laskennallisen arvon perusteella.

52 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa säädetään seuraavaa:

"laskennalli[nen] arvo[— —] määritetään lisäämällä tuotantokustannukset ja kohtuullinen voittomarginaali. Tuotantokustannukset lasketaan kaikkien tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä alkuperämaassa aiheutuneiden materiaaleihin ja tuotantoon liittyvien, sekä kiinteiden että muuttuvien kustannusten perusteella siten, että niihin lisätään kohtuullinen määrä myyntikustannuksia sekä hallinnollisia ja muita yleisiä kustannuksia. Myyntikustannusten sekä yleisten ja hallinnollisten kustannusten määrä sekä voitto lasketaan viittaamalla tuottajalle tai viejälle samankaltaisten tuotteiden voittoa tuottavasta myynnistä kotimarkkinoilla aiheutuneisiin kustannuksiin ja kertyneeseen voittoon. Jos tällaisia tietoja ei ole käytettävissä tai ne ovat epäluotettavia taikka käyttöön soveltumattomia, kustannusten määrä lasketaan viittaamalla muille tuottajille tai viejille samankaltaisen tuotteen voittoa tuottavasta myynnistä alkuperä- tai viejämaassa aiheutuneisiin kustannuksiin tai kertyneeseen voittoon. Jos kumpaakaan näistä menetelmistä ei voida käyttää, aiheutuneet kustannukset ja kertynyt voitto lasketaan viittaamalla viejän tai muiden tuottajien taikka samalla taloudellisen toiminnan alalla toimivien viejien myyntiin alkuperä- tai viejämaassa taikka muulla järkiperäisellä perusteella".

53 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa esitetään näin ollen kolme menetelmää, joilla laskennallinen arvo voidaan määrittää. Säännöksen sanamuodon perusteella nämä kolme menetelmää on otettava huomioon siinä järjestyksessä, jossa ne on esitetty (em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 61 kohta ja em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 35 kohta).

54 Voittomarginaali on siis laskettava ensisijaisesti käyttäen perustana kyseiselle tuottajalle samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä kertynyttä voittoa. Vain siinä tapauksessa, että tällaisia tietoja ei ole käytettävissä tai että ne ovat epäluotettavia taikka käyttöön soveltumattomia, voittomarginaali lasketaan viittaamalla muille tuottajille samankaltaisen tuotteen kotimaan myynnistä kertyneeseen voittoon (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 36 kohta).

55 Toimielimet ovat tässä tapauksessa katsoneet, että kun tuottaja saa voittoa sellaisesta kotimaan myynnistä, jonka määrä on vähemmän kuin 10 prosenttia tuottajan kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta, voittoa ilmoittavat luvut eivät ole luotettavia, joten niitä ei voida käyttää laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia laskettaessa.

56 On siis tutkittava, ovatko toimielimet rikkoneet perusasetusta tai tehneet ilmeisen arviointivirheen, kun ne ovat käyttäneet tällaista alarajaa.

— Päätös 10 prosentin alarajan käyttöön ottamisesta

57 On tutkittava väitteet, joiden mukaan a) toimielimet olisivat ottaneet käyttöön uuden vaatimuksen, b) 10 prosentin alaraja olisi mielivaltainen ja c) alaraja olisi toimielinten aiemman käytännön vastainen.

a) Uuden vaatimuksen käyttöön ottaminen

58 Kantaja väittää, että kun toimielimet päättivät 10 prosentin alarajasta, ne ottivat käyttöön uuden vaatimuksen, josta ei ole säädetty perusasetuksessa.

59 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan sanamuodosta ilmenee, että kaikkia menetelmiä voittomarginaalin laskemiseksi on sovellettava siten, että menetelmä säilyttää järkiperäisyytensä (ks. em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 35 ja 36 kohta).

60 Jos tuottaja myy liian suuren määrän tuotteitaan kotimaan markkinoille hintaan, joka alittaa tuotantokustannukset, ei enää voida katsoa, että myynti tapahtuu tavanomaisin liiketaloudellisin ehdoin (ks. edellä 47 ja 48 kohta). Toimielimet eivät siten voi ottaa huomioon tuottajan tällaisesta myynnistä saamaa voittoa, kun ne määrittävät laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia. Jos ne ottaisivat huomioon näistä myynneistä kertyneen voiton, ensimmäinen voittomarginaalin laskentamenetelmä menettäisi järkiperäisyytensä.

61 Tällä 10 prosentin alarajalla pyritään varmistamaan, että tuottajan voitto kertyy riittävän suuresta määrästä samankaltaisen tuotteen kotimaan myyntiä.

62 Näin ollen on todettava, että kun toimielimet ovat päättäneet ottaa käyttöön tällaisen alarajan, ne ovat tulkinneet perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohtaa oikein.

b) 10 prosentin alarajan mielivaltaisuus

63 Kantaja väittää 10 prosentin alarajaa mielivaltaiseksi.

64 Kun on kyse tavanomaisen liiketoiminnan käsitteestä, toimielimet katsovat, että jos tuottajan voitollinen kotimaan myynti on vähemmän kuin 10 prosenttia tuottajan

kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta, todellinen hinta ei ole asianmukainen perusta normaaliarvon määrittämiselle (ks. edellä 47 ja 48 kohta).

65 Siksi on loogista, että kun toimielimet määrittävät laskennallisen normaaliarvon, ne eivät pidä tuottajan tällaisesta myynnistä saamaa voittoa asianmukaisena perustana myöskään voittomarginaalin laskemiselle.

66 Tämän vuoksi 10 prosentin alaraja ei ole lainkaan mielivaltainen, vaan se osoittaa, että toimielinten lähestymistapa normaaliarvon määrittämiseen on johdonmukainen. On selvää, ettei kantaja voi vakavissaan väittää, että edellä mainittu alaraja olisi mielivaltainen sen vuoksi, että tuottaja voi salata tiettyjä itseään koskevia tietoja.

c) Aikaisemman käytännön olemassaolo

67 Kantaja väittää, että toimielinten käytäntö laskennallisen normaaliarvon muodostamisessa on se, että ne laskevat voittomarginaalin kyseisen tuottajan voitollisesta kotimaan myynnistä kertyneen voiton perusteella, jos tällainen myynti on enemmän kuin 5 prosenttia tuottajan myynnistä yhteisöön.

68 On muistutettava, että kun toimielimet käyttävät niille perusasetuksella annettua harkintavaltaa, niillä ei ole velvollisuutta selittää yksityiskohtaisesti ja etukäteen niitä arviointiperusteita, joita ne aikovat kussakin tapauksessa soveltaa, edes siinä tapauksessa, että ne kehittävät uusia vaihtoehtoisia toimintatapoja (ks. vastaavasti asia 250/85, Brother v. neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 5683, 28 ja 29 kohta ja em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 118 kohta).

69 Ei siis ole tarpeen lausua käytännöstä, jota kantaja väittää noudatetun, vaan on joka tapauksessa todettava, että tällaisen käytännön olemassaolo ei sellaisenaan estänyt toimielimiä käyttämästä riidanalaista alarajaa.

70 Tästä seuraa, että toimielimet eivät rikkoneet perusasetusta eivätkä tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne päättivät ottaa käyttöön 10 prosentin alarajan.

71 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että erityissäännöksen puuttuessa tämä alaraja luo niille taloudellisille toimijoille, joita asia koskee, tiettyä oikeusvarmuutta sen osalta, miten toimielimet arvioivat tuottajan samankaltaisten tuotteiden voitollisesta kotimaan myynnistä saaman voiton edustavuutta. Tämän takeen vuoksi 10 prosentin alaraja on hyväksyttävä, *ja* siitä voidaan poiketa vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (ks. vastaavasti em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 17 kohta).

— 10 prosentin alarajan soveltaminen kantajaan

72 On tutkittava kantajan väitteet, jotka koskevat a) sen voitollista kotimaan myyntiä absoluuttisesti ilmaistuna, b) kantajan voitollisen kotimaan myynnin arvoa ja c) 10 prosentin alarajan ankaraa soveltamista.

a) Kantajan myynti absoluuttisesti ilmaistuna

73 Kantaja tähdentää, että absoluuttisesti ilmaistuna sen voitollinen kotimaan myynti ylitti selvästi Siamin ja Victoryn yhteenlasketun voitollisen myynnin. Itse asiassa

kantajan voitollinen kotimaan myynti oli enemmän kuin 60 prosenttia kotimaan markkinoiden voitollisesta myynnistä.

74 Edellä mainitulla 10 prosentin alarajalla pyritään varmistamaan, että tietyn tuottajan voitto samankaltaisen tuotteen kotimaan myynnistä on järkiperäinen perusta laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävän voittomarginaalin määrittämiselle. Kyseisen tuottajan voitollisen kotimaan myynnin suhde tuottajan koko kotimaan myyntiin on näin ollen keskeinen osa arviointiperustetta.

75 Kantajan voitollisen kotimaan myynnin kokonaismäärällä ei näin ollen ole merkitystä. Se ei millään tavalla heikennä sen toteamuksen paikkansapitävyyttä, jonka mukaan kantajan voitollinen kotimaan myynti oli alle 10 prosenttia sen koko kotimaan myynnistä. Kantajan voitollisen kotimaan myynnin vertaamisella Siamin ja Victoryn voitolliseen kotimaan myyntiin ei myöskään ole merkitystä, niin kauan kuin näiden tuottajien voitto kertyy sellaisesta kotimaan myynnistä, joka on niiden omalla asteikolla määrältään riittävän edustavaa.

b) Kantajan myynnin arvo

76 Toimielimet saattoivat laajan harkintavaltansa nojalla päättää, että 10 prosentin alarajaa sovelletaan kotimaan myynnin määrään eikä sen arvoon.

77 Kantajan mukaan tällä päätöksellä voi olla järjenvastaisia seurauksia. Kantaja mainitsee esimerkkinä tapauksen, jossa tuottajan voitollisen kotimaan myynnin määrä kylläkin on enemmän kuin 10 prosenttia tuottajan kotimaan myynnin kokonais-

määrästä, mutta sen osuus kotimaan myynnin liikevaihdosta on erittäin pieni (esimerkiksi 1 prosentti) voitolla myytyjen tuotteiden alhaisen hinnan vuoksi.

78 Tämä — kaiken lisäksi hypoteettinen — esimerkki ei voi saattaa kyseenalaiseksi edellä mainitun päätöksen asianmukaisuutta. Toimielinten on nimittäin kussakin yksittäistapauksessa tutkittava, onko 10 prosentin alarajasta poikettava erityisten olosuhteiden vuoksi tai onko alarajasta poikkeaminen perusteltua tällaisten olosuhteiden vuoksi.

79 On lisäksi todettava, että toimielimet eivät ole päätöksellään ylittäneet harkintavaltaansa. On huomattava, että arviointiperusteet, joita toimielimet käyttävät tavanomaisen liiketoiminnan käsitteen yhteydessä (ks. edellä 47 ja 48 kohta) ja kotimaan myynnin edustavuuden arvioinnissa (ks. edellä 49 ja 50 kohta), soveltuvat myös samankaltaisen tuotteen myynnin määrään.

c) 10 prosentin alarajan ankara soveltaminen

80 Kantajan mukaan 10 prosentin alarajaa on sovellettu siihen liian ankarasti.

81 Tässä tapauksessa on kiistatonta, että kantajan voitollisen kotimaan myynnin määrä oli 9,26 prosenttia kantajan kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta.

82 Tätä toteamusta ei heikennä se, että useiden polkupyörämallien osalta suurin osa kantajan kotimaan myynnistä oli voitollista. Sen enempää se, että 10 prosentin alaraja oli alarajana uusi, kuin se, että kantaja olisi ylittänyt tämän alarajan, jos sen

voitollinen kotimaan myynti olisi ollut 0,74 prosenttiyksikköä suurempi, eivät ole sellaisia poikkeuksellisia olosuhteita, jonka vuoksi alarajasta voitaisiin poiketa.

83 Edellä olevasta seuraa, että toimielimet eivät rikkoneet perusasetusta eivätkä tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne sovelsivat 10 prosentin alarajaa kantajaan.

84 Kanneperusteen ensimmäinen osa ei näin ollen ole perusteltu.

Kanneperusteen toinen osa: tuotantokustannuksiin sekä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehdyt tarkistukset

85 Ellei kantajan tuotantokustannuksia tai myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia olisi tarkistettu, kantajan voitollisen kotimaan myynnin määrä olisi ollut 10 prosenttia tai enemmän kantajan kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta.

86 On siis tutkittava, olivatko tarkistukset perusteltuja.

87 Perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa säädetään, että jos osapuoli, jota asia koskee, kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä kohtuullisessa ajassa, komissio voi tehdä alustavat tai lopulliset päätelmät käytettävissä olevien tietojen perusteella. Perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa säädetään, että "kaikki kustannuslaskelmat perustuvat käytettävissä oleviin kirjanpitotietoihin, jotka tarvittaessa jaetaan suhteessa — — liikevaihtoon".

Kantajan tuotantokustannuksiin tehty tarkistus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

88 Kantaja väittää, että sen polkupyörien tuotantokustannuksiin tehty tarkistus on perusteeton. Kantaja oli tiloissaan tehdyssä tarkastuksessa selvästi selittänyt, että kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ilmoittamiensa tuotantokustannusten ja tuloslaskelmassaan olevien tuotantokustannusten välinen ero vastasi polkupyörien ja moottoripolkupyörien varaosien valmistuskustannuksia.

89 Kantajan mukaan tarkistus on lisäksi syrjivä. Neuvoston olisi pitänyt tehdä tarkistus myös Victoryn tuotantokustannuksiin.

90 Kantajan mukaan komissio on kantajan osalta todennut, että polkupyörien tuotantokustannukset olivat 87,8 prosenttia kantajan tuotantokustannusten yhteismäärästä, kun taas polkupyörien myynnistä kertynyt liikevaihto oli 90,2 prosenttia kantajan kokonaisliikevaihdosta. Riidanalainen tarkistus tehtiin siten, että kantajan tuotantokustannuksiin lisättiin todettu ero eli 2,4 prosenttia kantajan liikevaihdosta. Kantaja on laskenut, että Victoryn polkupyörien tuotantokustannusten suhteellinen osuus oli alempi kuin polkupyörien myynnistä kertyneen liikevaihdon suhteellinen osuus, samoin kuin kantajalla. Tästä erosta huolimatta neuvosto ei tehnyt mitään tarkistusta.

91 Lisäksi kantaja toteaa, että toimielimet ovat tarkistuksen tekemättä jättämistä perustellakseen vedonneet syihin, jotka ovat keskenään ristiriitaisia. Komissio on lopullisessa tiedoksiannossaan todennut, että Victoryn polkupyörien tuotantokustannusten suhteellinen osuus oli tosiasiassa suurempi kuin polkupyörien myynnin suhteellinen osuus Victoryn liikevaihdosta. Neuvosto on kuitenkin tämän oikeudenkäynnin aikana väittänyt, että Victory oli esittänyt pätevän selityksen sille, miksi sen kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa mainittu tuotantokustannusten määrä poikkesi sen tuloslaskelmassa olevista tuotantokustannuksista.

92 Neuvosto kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

93 On kiistatonta, että kantajan kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa ilmoitettu polkupyörien tuotantokustannusten määrä oli pienempi kuin kantajan tuloslaskelmassa ilmoitettu. Kantaja todellakin selitti sen tiloissa tehdyn tarkastuksen aikana, että ero vastasi polkupyörien ja moottoripolkupyörien varaosien tuotantokustannuksia.

94 Asiakirja-aineistosta kuitenkin ilmenee, ettei kantaja ole esittänyt mitään sellaista näyttöä, jonka perusteella toimielimet olisivat voineet varmistua kantajan selityksen paikkansapitävyydestä.

95 Toimielimet ovat näin ollen perustellusti tarkistaneet kantajan tuotantokustannuksia siten, että ne ovat perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti jakaneet kustannukset käytettävissä olevien kirjanpitotietojen perusteella liikevaihdon suhteessa.

96 Syrjintäkiellon periaatteesta, johon kantaja myös on vedonnut, on todettava, että sen vastaista on, että toisiinsa rinnastettavissa olevia tilanteita kohdellaan eri tavalla ja että erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla, ellei tällainen erilainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (yhdistetyt asiat C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym., tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4863, 51 kohta; yhdistetyt asiat T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 ja T-477/93, O'Dwyer ym. v. neuvosto, tuomio 13.7.1995, Kok. 1995, s. II-2071, 113 kohta ja em. asia NMB France ym. v. komissio, tuomion 116 kohta).

97 Neuvosto on tässä tapauksessa selittänyt, että Victoryn kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa ilmoittama tuotantokustannusten määrää poikkesi tuloslaskel-

massa ilmoitetusta, samoin kuin kantajan tapauksessa. Toisin kuin kantaja, Victory kuitenkin selitti tämän eron esittäen sen osalta hyväksyttävän näytön.

98 Kantaja ei ole esittänyt mitään sellaista näyttöä, joka kyseenalaistaisi tämän selityksen.

99 Tässä tilanteessa on siis todettava, ettei Victoryn tilanne ollut rinnastettavissa kantajan tilanteeseen. Kantaja ei näin ollen voi väittää toimielinten menetelleen väärin siinä, etteivät ne myös Victoryn tapauksessa jakaneet polkupyörien tuotantokustannuksia suhteessa liikevaihtoon.

100 Toimielimet eivät näin ollen tehneet ilmeistä arviointivirhettä eivätkä loukanneet syrjintäkiellon periaatetta tarkistaessaan kantajan valmistamien polkupyörien tuotantokustannuksia.

Kantajan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehty tarkistus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

101 Kantaja väittää, että sen myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehty tarkistus on perusteeton. Kantaja on mielestään näyttänyt vientikustannustensa paikkansapitävyyden toteen esittämällä kaikesta vientiin tapahtuneesta myynnistään luettelon, jossa on kunkin liiketoimen osalta ilmoitettu siitä todella aiheutuneiden vientikustannusten tarkka määrä. Näiden kustannusten yhteenlaskettu määrä vastaa kantajan tuloslaskelman kohdassa "vientikustannukset" olevaa 17 076 144 THB:n suuruista erää.

102 Kantajan mukaan tarkistus on myös mielivaltainen. Kun toimielimet määrittivät, mikä on kantajan valmistamien polkupyörien vientihinta yhteisöön suuntautuvassa viennissä, ne tarkastivat kantajan vientikustannusten paikkansapitävyyden. Toimielimet totesivat, että vientikustannukset olivat 12 540 882 THB. Kantajan mukaan on siis epäloogista, että vientikustannusten määräksi vahvistettiin 10 610 898 THB laskettaessa kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävien myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten määrää.

103 Neuvosto kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

104 Pystyäkseen arvioimaan, ovatko kantajat väitteet perusteltuja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi asianosaisia esittämään tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan useisiin kirjallisiin ja suullisiin kysymyksiin. Saaduista tiedoista ilmenee, että seuraavilla seikoilla on merkitystä asiassa.

105 Kun normaaliarvoa määritettiin, kantaja ilmoitti ennen sen tiloissa tehtyä tarkastusta komissiolle, että sen myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten yhteismäärä oli 49 215 903 THB. Kantaja oli kohdistanut näistä kustannuksista 17 076 144 THB pelkkään vientikustannukset-kohtaan.

106 Tämän erän suuruudesta huolimatta kantaja ei esittänyt hallinnollisen menettelyn aikana mitään erittelyä näistä kustannuksista. Kantaja ei myöskään esittänyt tai edes valmistellut mitään näyttöä, jonka perusteella toimielimet olisivat voineet todella varmistua kustannusten paikkansapitävyydestä.

107 Kun vientihintaa määritettiin, kantaja toimitti muutamia päiviä ennen sen tiloissa tehtyä tarkastusta komissiolle yhteisöön suuntautuneesta myynnistään laaditun

luettelon, jossa oli kunkin liiketoimen osalta ilmoitettu, kuinka paljon kuluja siitä oli kantajan mukaan aiheutunut. Kustannukset olivat 7 743 186 THB. Luettelossa oli kuitenkin useita virheitä, joten sitä ei sellaisenaan voitu käyttää perustana määritettäessä yhteisöön vietyjen kantajan valmistamien polkupyörien vientihintaa. Komission täytyi siis määrittää vientihinta käytettävissä olevien kirjanpitotietojen perusteella perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti.

108 Tätä varten komissio tutki kantajan tiloissa tehdyn tarkastuksen yhteydessä noin kymmenen vientiin tapahtuneen myynnin osalta kaikki laskut, joista ilmeni kantajalle todella aiheutuneet vientikustannukset. Komissio laati tämän otoksen perusteella uuden luettelon kantajan yhteisöön suuntautuneesta myynnistä. Tämä luettelo osoitti, että kantajan tuotteiden vakuutus- ja kuljetuskustannukset olivat 12 540 882 THB.

109 Toisin kuin kantaja väittää, tätä määrää ei välttämättä ole tarvinnut käyttää perustana kantajan vientikustannuksia laskettaessa, jolloin se olisi vähennetty kantajan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksista kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa muodostettaessa.

110 Tämä määrä oli ensinnäkin saatu pelkästään ekstrapoloimalla kantajan vientikustannukset käytettävissä olevien kirjanpitotietojen perusteella. Näin ollen se ei ole mikään näyttö kantajalle todella aiheutuneiden vientikustannusten oikeellisuudesta.

111 Toiseksi on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan normaaliarvon ja vientihinnan määrittämisessä noudatetaan eri sääntöjä, jotka ovat riippumattomia toisistaan (ks. mm. asia 255/84, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1861, 14 ja 15 kohta; asia 260/84, Minebea v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1975, 8 ja 9 kohta; yhdistetyt asiat 260/85 ja 106/86, TEC v. neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 5855, 31 kohta; asia C-171/87, Canon v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1237, 15 kohta ja asia C-178/87,

Minolta Camera v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1577, 12 kohta). Edellä mainittu 12 540 882 THB:n määrä oli laskettu nimenomaan sen määrittämiseksi, mikä oli yhteisöön vietyjen kantajan valmistamien polkupyörien nettovientihinta vapaasti tehtaalla. Toimielimillä ei näin ollen ollut velvollisuutta ottaa tätä määrää huomioon, kun ne määrittivät kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa.

112 Toimielimillä oli siis oikeus tehdä tarkistus vientikustannuksiin, joita kantaja on väittänyt sille aiheutuneen, jakamalla ne perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti liikevaihdon suhteessa käytettävissä olevien kirjanpitotietojen perusteella.

113 Kanneperusteen toinen osa ei näin ollen ole perusteltu.

Kanneperusteen kolmas osa: Siamin voittomarginaali

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

114 Kantaja väittää, ettei neuvostolla ole ollut oikeutta käyttää Siamin samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä saamaa voittoa, kun se määritti kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia. Kantajan mukaan toimielimet olivat nimittäin soveltaneet 10 prosentin alarajaa ainoastaan siihen kotimaan myyntiin, jonka osalta Siam oli antanut tietoja polkupyörien tuotantokustannuksistaan. Jos toimielimet olisivat ottaneet huomioon Siamin kaiken kotimaan myynnin, ne olisivat todenneet, että Siamin voitollinen myynti oli vain 9,45 prosenttia sen koko kotimaan myynnistä.

115 Neuvosto väittää, että kantajan väitteellä ja sen perustelulla ei ole merkitystä asiassa. Siinäkään tapauksessa, että Siamin saama voitto olisi ollut "käyttöön soveltumat[on]" voittomarginaalia laskettaessa, neuvosto ei nimittäin olisi käyttänyt kantajan omasta kotimaan myynnistä saamaa voittoa. Neuvosto olisi silloin yksinkertaisesti käyttänyt jotakin muuta perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisista laskentamenetelmistä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

116 Neuvoston väite on hylättävä. Tuomioistuinten harjoittama valvonta koskee toimielinten päätöksenteon perustana käyttämien tosiseikkojen aineellista oikeellisuutta ja sitä, ettei näitä tosiseikkoja ole arvioitu ilmeisen väärin. Jos osoittautuisi, että kantajan valmistamien polkupyörien laskennallisen normaaliarvon muodostamisessa käytetyn voittomarginaalin määrittäminen olisi perustunut paikkansapitämättömiin tosiseikkoihin tai ilmeiseen arviointivirheeseen, laskelma heikentäisi polkumyyntimarginaalia koskevan laskelman pätevyyttä ja johtaisi riidanalaisen asetuksen kumoamiseen.

117 Tutkimusajanjakson aikana Siam myi —— yksikköä [1] Thaimaan markkinoilla. Siam antoi komissiolle tietoja tuotantokustannuksistaan ainoastaan —— yksikön osalta. Näiden tietojen perusteella toimielimet totesivat, että —— yksikköä oli myyty voitolla.

118 On todettava, että kun kantaja väittää, että 10 prosentin alarajan soveltaminen Siamin koko kotimaan myyntiin (—— yksikköä) merkitsi, että Siamin voitollinen kotimaan myynti (—— yksikköä) oli 9,45 prosenttia koko kotimaan myynnistä, kantaja väistämättä olettaa, että kaikki se kotimaan myynti, jonka osalta Siam ei antanut tietoja komissiolle (—— yksikköä), on ollut tappiollista.

1 — Eräät luvut on jätetty pois Siamia ja Victorya koskevien luottamuksellisten tietojen suojaamiseksi.

119 Toimielimet eivät tässä tapauksessa ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne ovat soveltaneet 10 prosentin alarajaa ainoastaan niihin Siamin myymiin yksiköihin, joiden osalta se antoi tietoja tuotantokustannuksistaan (— — yksikköä).

120 Ensinnäkin on todettava, että — — yksikköä on merkittävä määrä eli 46,1 prosenttia Siamin samankaltaisen tuotteen myynnistä kotimaan markkinoilla (— — yksikköä). Toiseksi on todettava, että käytettävissä olevista tiedoista ilmenee, että Siamin voitollisen kotimaan myynnin määrä (— — yksikköä) oli enemmän kuin 20 prosenttia Siamin kotimaan myynnin kokonaismäärästä samankaltaisen tuotteen osalta (— — yksikköä). Kolmanneksi on todettava, ettei toimielimillä ollut aihetta epäillä Siamin antamien tietojen luotettavuutta. Neuvosto on kantajan sitä kiistämättä selittänyt, että syy, jonka vuoksi Siam ei antanut tietoja tuotantokustannuksistaan riidanalaisten — — yksikön osalta, ei ollut se, että nämä yksiköt olisi myyty tappiolla, kuten kantaja olettaa, vaan se, että nämä yksiköt oli valmistettu tutkinta-ajanjaksoa edeltäneen tilikauden aikana.

121 Tämä merkitsee, etteivät toimielimet tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne käyttivät Siamin samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä saamaa voittoa määrittäessään kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia.

122 Kanneperusteen kolmas osa ei näin ollen ole perusteltu.

Kanneperusteen neljäs osa: Victoryn voittomarginaali

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

123 Kantaja väittää, ettei neuvostolla ollut oikeutta käyttää Victoryn samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä saamaa voittoa, kun se määritti kantajan

tuotteiden laskennalliseen arvoon sisällytettävää voittomarginaalia. Kantajan mukaan Victorya koskevat tiedot olivat nimittäin käyttöön soveltumattomia.

124 Ensinnäkin kantaja toteaa, ettei Victory ollut kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa antanut sellaisia tietoja, joiden perusteella komissio olisi voinut laskea sen voittomarginaalin. Victory oli sen tiloissa suoritetussa tarkastuksessa antanut tuotantokustannuksiaan koskevia tietoja ainoastaan hyvin vähäisestä osasta kotimaan myyntiään.

125 Toiseksi kantaja toteaa, että Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräinen myyntihinta kotimaan markkinoilla oli laskettu vain 110 laskun suuruisen otoksen perusteella. Kantajan mukaan tämä otos edustaa vain 15:tä prosenttia Victoryn koko kotimaan myynnistä.

126 Kolmanneksi kantaja toteaa, että Victoryn kotimaan myynti tapahtui eri kaupan portaassa kuin kantajan. Victory myi tuotteitaan pieninä erinä pienille vähittäiskauppiaille, kun taas kantaja myi tuotteitaan suurina erinä suurille jälleenmyyjille.

127 Neljänneksi kantaja väittää, että Victoryn valmistamien polkupyörien tuotantokustannukset olivat selvästi käyttöön soveltumattomia.

128 Tältä osin kantaja toteaa, että Victoryn komissiolle ilmoittamat tuotantokustannukset olivat virheellisiä. Todisteeksi tästä kantaja esittää taulukon, jossa vertaillaan eräiden polkupyörämallien osalta kantajan keskimääräisiä myyntihintoja ja keskimääräisiä tuotantokustannuksia Victorya koskeviin vastaaviin tietoihin (kantajan vastauksen liite 6). Kantajan mukaan tästä vertailusta ilmenee kaksi seikkaa. Yhtäältä siitä ilmenee, että Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräinen

myyntihinta kotimaan markkinoilla ylitti niiden keskimääräiset tuotantokustannukset 25—45 prosentilla. Kantajan voittomarginaali samankaltaisilla hinnoilla myytyjen samanlaisten polkupyörien osalta on kuitenkin yleensä negatiivinen. Victoryn voittomarginaali ei siis ole realistinen. Toisaalta taulukosta ilmenee, että Victoryn tuotantokustannukset olivat samankaltaisilla hinnoilla myytyjen samanlaisten polkupyörien osalta huomattavasti pienemmät kuin kantajan tuotantokustannukset. Kantajan ja Victoryn kokonaisliikevoitot kuitenkin vastaavat toisiaan. Kantajan mukaan Victoryn ilmoittamat tuotantokustannukset ovat siis virheellisiä.

129 Kantajan mukaan komissio on lisäksi tehnyt ilmeisen virheen laskiessaan Victoryn valmistamien polkupyörien tuotantokustannuksia. Komissio ei ole ottanut huomioon —— THB:n määrää, joka liittyy polkupyörien varaosien ostoon. Tämä laiminlyönti on kasvattanut Victoryn voittomarginaalia ja näin ollen kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa.

130 Neuvosto katsoo, että kantajan väitteillä ja niiden perusteluilla ei ole merkitystä asiassa. Siinäkään tapauksessa, että Victoryn saama voitto olisi ollut "käyttöön soveltumat[on]" voittomarginaalia laskettaessa, neuvosto ei olisi käyttänyt kantajan omasta kotimaan myynnistä saamaa voittoa. Neuvosto olisi silloin yksinkertaisesti käyttänyt jotakin muuta perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisista laskentamenetelmistä.

131 Kantajan neljännestä väitteestä neuvosto toteaa, että se on uusi kanneperuste, joka on työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan perusteella jätettävä tutkimatta. Kantaja on vasta vastauksessaan tuonut esiin kysymyksen siitä, pitävätkö Victoryn tuotantokustannukset paikkansa ja onko ne laskettu oikein.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

132 Neuvoston ensimmäinen väite on hylättävä edellä 116 kohdassa esitetyistä syistä.

133 Pystyäkseen arvioimaan, onko kanneperusteen neljäs osa perusteltu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi neuvostoa vastaamaan tiettyihin kysymyksiin ja muun muassa esittämään Victorya koskevan väliaikaisen ja lopullisen tiedoksiannon. Kantaja on puolestaan esittänyt vastauksensa liitteenä 1 Victoryn vastauksen kyselylomakkeeseen.

134 Kantajan väitteitä on tutkittava siinä järjestyksessä, jossa ne on esitetty.

— Victoryn ilmoittamat tiedot

135 Toisin kuin kantaja väittää, Victory on kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa antanut tarkkoja tietoja tutkimusajanjakson aikana kotimaan markkinoilla myymiensä tuotteiden määristä ja arvosta. Victorya koskevasta väliaikaisesta ja lopullisesta tiedoksiannosta ilmenee, että tietoja täydennettiin Victoryn tiloissa tehdyssä tarkastuksessa. Komissiolla oli siis oikeus katsoa, että Victorylta saadut tiedot olivat niin riittäviä, että sen tuotteiden normaaliarvo voitiin määrittää niiden perusteella.

136 Kantajan ensimmäinen väite on näin ollen hylättävä.

— Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräinen myyntihinta

137 Määrittääkseen Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräisen myyntihinnan kotimaan markkinoilla komissio valitsi Victoryn tutkimusajanjakson aikana lähettämistä laskuista 110 kappaleen otoksen. Tällä perusteella komissio laski kunkin polkupyörämallin osalta keskimääräisen nettolaskutushinnan. Komissio kertoi tämän hinnan mallien todellisilla myyntimäärillä ja sai näin selville nettolaskutuksen yhteisarvon kunkin mallin osalta. Seuraavaksi se laski yhteen kaikkien mallien

nettolaskutuksen yhteisarvot ja sai näin estimaatin kotimaan polkupyörämyynnistä kertyneestä kokonaisliikevaihdosta. Seuraavaksi komissio vertasi tätä estimaattia Victoryn tuloslaskelmassa ilmoitettuun kotimaan polkupyörämyynnistä kertyneeseen kokonaisliikevaihtoon. Tämä vertailu osoitti, että näiden kahden määrän välillä oli vähäinen eli 0,54 prosentin ero.

138 Kun toimielimet määrittivät Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräisen myyntihinnan 110 laskun otoksen perusteella, ne saivat näin ollen luotettavan tuloksen. Kantajan toinen väite on tämän vuoksi hylättävä.

— Kaupan portaan ero

139 Kantaja on väittänyt, että Victoryn kotimaan myynti tapahtui eri kaupan portaassa kuin kantajan. Kantaja ei kuitenkaan ole selvittänyt, miten tämä seikka edes toteen näytettynä olisi estänyt toimielimiä käyttämästä Victoryn voitollisesta kotimaan myynnistä saamaa voittoa, kun ne määrittivät kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia. Tästä seuraa, että kantajan kolmas väite on perusteeton.

— Victoryn tuotantokustannukset

140 Kantaja väittää, että Victoryn komissiolle ilmoittamat tuotantokustannukset olivat virheellisiä ja että toimielimet tekivät ilmeisen virheen näitä kustannuksia laskiessaan.

141 Neuvosto väittää, että näitä väitteitä ei voida ottaa tutkittaviksi, koska niitä ei ole esitetty kanteessa.

142 Työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdasta ja 48 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista ja että asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Peruste, jolla laajennetaan aikaisemmin — nimenomaisesti tai implisiittisesti — kanteessa esitettyä perustetta ja jolla on läheinen yhteys tähän perusteeseen, on kuitenkin otettava tutkittavaksi (asia 108/81, Amylum v. neuvosto, tuomio 30.9.1982, Kok. 1982, s. 3107, 25 kohta; asia 306/81, Verros v. parlamentti, tuomio 19.5.1983, Kok. 1983, s. 1755, 9 kohta ja asia T-37/89, Hanning v. parlamentti, tuomio 20.9.1990, Kok. 1990, s. II-463, 38 kohta).

143 Kantaja on kanteen johdannossa (s. 6) korostanut, että "Victorya —— koskevilla tiedoilla oli keskeinen osa [kantajan] polkumyyntimarginaalia määritettäessä". Kantaja on ensimmäisen kumoamisperusteen (kannekirjelmän s. 13—15) yhteydessä todennut, että nämä tiedot olivat puutteellisia, joten niitä ei olisi saanut käyttää perustana kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa määritettäessä. Kantaja on tältä osin korostanut (s. 13) sitä, että Victoryn samankaltaisen tuotteen voitollisesta kotimaan myynnistä saatua voittoa koskevat tiedot ovat erittäin epäilyttäviä.

144 Kantajan väitteillä, jotka koskevat Victoryn ilmoittamien tuotantokustannusten paikkansapitävyyttä ja niiden laskennan oikeellisuutta, näin ollen laajennetaan aikaisemmin kannekirjelmässä esitettyä kanneperustetta, ja väitteillä on läheinen yhteys tähän kanneperusteeseen.

145 Väitteet voidaan ottaa tutkittaviksi, joten on tutkittava, ovatko ne perusteltuja.

146 Kantaja katsoo, että sen vastauksen liitteenä 6 esitetty vertaileva taulukko osoittaa Victoryn komissiolle ilmoittamien tuotantokustannusten olevan selvästi virheellisiä.

147 Kantaja on tässä taulukossa esittänyt kuitenkin vain tiettyjä polkupyörämalleja koskevat tekniset tiedot, eikä se ole edes ilmoittanut, miten sen omia malleja olisi voitu pätevästi tai hyödyllisesti vertailla Victoryn malleihin. Kantaja ei ole myöskään esittänyt mitään selvitystä siitä, miten se on laskenut Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräiset tuotantokustannukset ja keskimääräiset myyntihinnat.

148 Riidanalaisella taulukolla ei näissä olosuhteissa ole mitään todistusarvoa.

149 Kantaja sitä paitsi katsoo, että kun toimielimet totesivat Victoryn valmistamien polkupyörien tuotantokustannusten olleen tutkimusajanjakson aikana — — THB, ne eivät ottaneet huomioon — — THB:n suuruista määrää, joka vastasi polkupyörien varaosien hankintaa.

150 Tämä väite on hylättävä. Neuvoston vastauksista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymyksiin nimittäin ilmenee, ettei Victory käyttänyt näitä varaosia polkupyörien valmistuksessa vaan myi ne sellaisinaan edelleen kotimaan markkinoilla. Tätä — — THB:n määrää ei siten voitu sisällyttää Victoryn valmistamien polkupyörien tuotantokustannuksiin.

151 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että kanneperusteen neljäs osa on perusteeton.

152 Ensimmäinen kanneperuste on tämän vuoksi hylättävä.

2. *Toinen kanneperuste, jonka mukaan neuvosto on rikkonut perusasetusta, kun se on kieltäytynyt tekemästä tarkistusta yhteisöön OEM-ostajille myytyjen kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia määritettäessä*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

153 Kantaja huomauttaa, että neuvosto on kahdesta syystä kieltäytynyt tekemästä tarkistusta OEM-ostajille yhteisöön myytyjen kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia määritettäessä. Ensimmäinen syy oli se, että kantajan tarkistuspyynnön tueksi ei ollut esitetty näyttöä. Toinen syy oli se, ettei kantajan myynti täyttänyt OEM-tarkistuksen saamisen edellytyksiä. Kantajan mukaan nämä syyt ovat perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan vastaisia.

Vaatimus, että pyynnön tueksi on esitettävä näyttöä

154 Kantaja väittää, että toimielimillä on velvollisuus tehdä OEM-tarkistus viran puolesta siinäkin tapauksessa, ettei sen tueksi ole esitetty näyttöä.

155 Kantajan mukaan OEM-tarkistus liittyy perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohtaan. Siinä säädetään, että tuotteen normaaliarvona pidetään tuotteesta viejä- tai alkuperämaassa maksettua tai maksettavaa "vertailukelpoista" hintaa. Jos tuottaja kuitenkin myy tuotteitaan sekä vietäväksi yhteisöön OEM-ostajille että omalla tavaramerkillään tavallisille jälleenmyyjille kotimaan markkinoilla, tuottajan kotimaan myynti ei enää ole "vertailukelpoista" vientiin tapahtuvan myynnin kanssa. Hinnat ja voittomarginaali ovat OEM-myynnissä nimittäin yleensä alempia kuin tuottajan omalla tavaramerkillä kotimaassa myytyjen tuotteiden hinnat ja voitto-

marginaali. Yhteisöön suuntautuvaan vientiin myytyjen tuotteiden normaaliarvo määritetään näissä tapauksissa yleensä laskennallisen arvon perusteella. Kun tätä arvoa määritetään, OEM-tarkistus mahdollistaa hinta- ja voittoerojen huomioon ottamisen. Se merkitsee, että käytetään kiinteää voittomarginaalia, joka on alempi kuin se todellinen voittomarginaali, jonka tuottaja on saanut kotimaan markkinoilla sen omalla tavaramerkillä myydyistä tuotteista.

156 Koska OEM-tarkistuksella pyritään vientihintaan verrattavissa olevan laskennallisen normaaliarvon saamiseen, toimielimillä on kantajan mukaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan perusteella velvollisuus tehdä tarkistus viran puolesta. Vaatimus, että pyynnön tueksi on esitettävä näyttöä, koskee itse asiassa ainoastaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaan perustuvia tarkistuksia. Kantaja toteaa, että OEM-tarkistusta ei mainita tässä säännöksessä.

157 Lisäksi kantaja toteaa, että OEM-tarkistus ei ole kaupan portaan perusteella tehtävä tarkistus. Tältä osin kantaja viittaa Japanista peräisin olevien tavallista paperia käyttävien kopiokoneiden tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta 23 päivänä helmikuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 535/87 (EYVL L 54, s. 12; jäljempänä asetus N:o 535/87) 11 ja 24 perustelukappaleeseen.

158 Kantajan mukaan kaupan porrasta koskevat tarkistukset joka tapauksessa poistettiin perusasetuksella. Polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 23 päivänä heinäkuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2176/84 (EYVL L 201, s. 1) 2 artiklan 9 kohdassa edellytettiin, että vientihintaa ja normaaliarvoa on verrattava samassa kaupan portaassa. Tämän asetuksen 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan mukaan tuottajat tai viejät saattoivat samoin saada kaupan porrasta koskevan tarkistuksen, jos ne tekivät siitä perustellun pyynnön. Kantajan mukaan nämä viittaukset kaupan portaaseen on täysin kumottu perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdalla.

159 Neuvosto korostaa, että OEM-tarkistus on kaupan porrasta koskeva tarkistus. OEM-ostajat myyvät muiden tuottajien valmistamia tuotteita omalla tavaramerkillään. Ne kuitenkin käyttävät samanlaisia jakeluverkkoja kuin varsinaiset tuottajat. Niillä on omat erityiset tehtävänsä, ja ne siis ovat ylimääräinen porras tuotteiden valmistuksen ja jakelun välillä. Väitteensä tueksi neuvosto vetoaa muun muassa väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Korean tasavallasta ja Hong Kongista peräisin olevien videokasettien ja videonauhakelojen tuonnissa 23 päivänä joulukuuta 1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 4062/88 (EYVL L 356, s. 47) 29 perustelukappaleeseen.

160 Vaatimus, että pyynnön tueksi on esitettävä näyttöä, ei neuvoston mukaan koske ainoastaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa mainittuja tarkistuksia vaan kaikkia kaupan porrasta koskevia tarkistuksia (ks. em. asia Minebea v. neuvosto, tuomion 43 kohta ja em. asia Canon v. neuvosto, tuomion 32 kohta). Tällaisen pyynnön vaatiminen on sitäkin perustellumpaa, kun on kyse OEM-tarkistuksesta. Tällä tarkistuksella nimittäin otetaan huomioon yhteisöön OEM-ostajille suuntautuvan ja tuottajan omalla tavaramerkillä tapahtuvan kotimaan myynnin hinta- ja voittoerot. Tämän vuoksi kyseisen tuottajan on osoitettava perustelluksi sekä OEM-tarkistuksen tekeminen että sen suuruus. Lisäksi neuvosto toteaa, että kun on kyse perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdasta, toimielimet vaativat kaikista normaaliarvon määrittämiseen liittyvistä seikoista yksityiskohtaisen selvityksen, jonka tueksi on esitettävä todisteita.

161 Toisin kuin kantaja väittää, perusasetuksella ei poistettu kaupan porrasta koskevia tarkistuksia. Perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan mukaan vientiin tapahtuvaa myyntiä ja kotimaan myyntiä on vertailtava tasapuolisesti, joten toimielinten on tarkistuksia tekemällä otettava huomioon kaupan eri portaat.

OEM-tarkistuksen tekemisen edellytykset

162 Kantaja toteaa, että neuvosto on määritellyt OEM-tarkistuksen tekemisen edellytykset asetuksen N:o 535/87 8 perustelukappaleessa. Kantajan mukaan nämä edellytykset täyttyvät tässä tapauksessa.

163 Yhtäältä kantaja toteaa, että kaikki sen vienti yhteisöön tapahtui myyntinä tuojille, jotka myivät tuotteet edelleen omalla tavaramerkillään, lukuun ottamatta kahta erityistä mallia (Pheasant ja Flamingo), joita kantaja myi omalla tavaramerkillään yhteisöön tavallisille jälleenmyyjille.

164 Toisaalta kantaja toteaa, että yhteisöön viedyt mallit oli valmistettu yksinomaan näiden yhteisössä toimivien OEM-ostajien tilauksesta ja niiden omien yksityiskohtaisten ohjeiden mukaisesti. Mallit poikkesivat rakenteeltaan ja teknisiltä eritelmiltään niistä malleista, joita kantaja myi omalla tavaramerkillään kotimaan markkinoilla.

165 Kantaja katsoo näyttäneensä toteen näiden tosiseikkojen paikkansapitävyyden kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ja sen tiloissa tehdyssä tarkastuksessa.

166 Tämän vuoksi toimielimillä oli velvollisuus tehdä OEM-tarkistus, kun ne määrittivät kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa.

167 Kantaja väittää, ettei sen tarvinnut täyttää niitä kahta lisäehtoa, jotka neuvosto sen mukaan asetti, eli seuraavia ehtoja:

— kantajan oli näytettävä toteen, että yhteisöön OEM-ostajille suuntautuvassa viennissä hinnat olivat alempia ja voittomarginaali pienempi kuin kantajan omalla tavaramerkillä tapahtuneessa kotimaan myynnissä;

— kantajan oli näytettävä toteen, että hinnoittelu oli erilaista myyntinä yhteisön OEM-ostajille ja myyntinä yhteisön jälleenmyyjille tapahtuvassa viennissä.

168 Kantajan mukaan nämä ehdot ovat uusia. Niitä ei ole mainittu sen enempää asetuksessa N:o 535/87 kuin edellä mainitussa asiassa Goldstar vastaan komissio annetussa tuomiossakaan.

169 Kantaja katsoo, että ensimmäistä ehtoa on mahdoton täyttää. Komissio on nimittäin laskenut kantajan voittomarginaalin sen voiton perusteella, jonka Siam ja Victory saivat samankaltaisen tuotteen kotimaan myynnistä. Tämä marginaali tuli kuitenkin kantajan tietoon vasta, kun väliaikainen asetus julkaistiin. Kantaja ei siten ole pystynyt kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa näyttämään paikkansapitäväksi sitä, että sen OEM-ostajille tapahtuneesta myynnistä saama voitto oli pienempi kuin komission kantajalle laskema voittomarginaali.

170 Toinen ehto on kantajan mukaan ilmeisen virheellinen. OEM-tarkistus ei edellytä yhteisön OEM-ostajille tapahtuneen myynnin ja yhteisön jälleenmyyjille tapahtuneen myynnin vertailua. OEM-tarkistuksesta päätettäessä on vertailtava yhteisön OEM-ostajille tapahtunutta myyntiä ja tuottajan omalla tavaramerkillä tapahtunutta kotimaan myyntiä.

171 Neuvosto väittää, että tuottaja voi saada OEM-tarkistuksen vain, jos se täyttää seuraavat kaksi ehtoa:

— se näyttää toteen, että sen myynti yhteisöön tapahtuu OEM-ostajille;

— se näyttää toteen, että sen yhteisöön OEM-ostajille tapahtuvassa myynnissä hinnat ovat alempia ja voittomarginaali pienempi kuin kotimaassa omalla tavaramerkillä tapahtuneessa myynnissä.

172 Neuvoston mukaan nämä ehdot eivät ole uusia. Ne ovat asetuksen N:o 535/87 antamisesta alkaen kuuluneet toimielinten vakiintuneeseen käytäntöön (ks. esim. väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Yhdysvalloista, Meksikosta ja Malesiasta peräisin olevien magneettilevyjen (3,5 tuuman levykkeiden) tuonnissa 16 päivänä lokakuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2426/95 (EYVL L 249, s. 3) 20 perustelukappale).

173 Neuvosto toteaa, että tässä tapauksessa kantaja ei täytä kumpaakaan näistä ehdoista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

174 Riidanalaisesta asetuksesta (50 perustelukappale) ilmenee, että neuvosto kieltäytyi kahdesta syystä tekemästä tarkistusta, kun se määritti kantajan yhteisöön OEM-ostajille myymien tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia. Ensimmäisen syy oli se, ettei kantaja ollut esittänyt tarkistuspyyntönsä tueksi näyttöä. Toinen syy oli se, että OEM-tarkistuksen myöntämisen edellytykset eivät täyttyneet.

175 Ensiksi on tutkittava, rikkoiko neuvosto perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa evätessään tarkistuksen viimeksi mainitusta syystä.

176 Tältä osin kantaja korostaa, ettei sillä ollut velvollisuutta näyttää toteen, että hinnat poikkesivat toisistaan OEM-myynnissä ja kantajan omalla tavaramerkillä tapahtuneessa myynnissä.

177 On huomautettava, että olennainen ero OEM-myynnin ja tuottajan omalla tavaramerkillä tapahtuneen myynnin välillä on se taso, jolla markkinointi tapahtuu. Nämä kaksi myyntimuotoa kohdistuvat eri asiakkaisiin, jotka yleensä toimivat markkinoinnin eri tasoilla (em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 45 kohta). OEM-ostaja toimii eri tavalla kuin tavallinen jälleenmyyjä. OEM-ostaja ostaa tuotteita valmistajalta ja myy ne edelleen omalla tavaramerkillään ottaen itse vastatakseen valmistajan velvollisuuksista ja tuotteiden markkinointiin liittyvistä kuluista. Tämän toiminnan erityisluonne vaikuttaa erityisesti valmistajan OEM-ostajilta veloittamien hintojen rakenteeseen, sillä nämä hinnat ovat yleensä alempia kuin tavallisilta jälleenmyyjiltä veloitetut hinnat.

178 Neuvosto ei siis ole rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa vaatiessaan kantajaa näyttämään toteen, että kantajan yhteisöön OEM-ostajille tapahtuneessa myynnissä hinnat olivat alempia ja voittomarginaali pienempi kuin kantajan omalla tavaramerkillä tapahtuneessa kotimaan myynnissä.

179 Tässä tapauksessa kantaja ei ole esittänyt mitään sellaista näyttöä, jonka perusteella voitaisiin katsoa sen täyttäneen tämän ehdon. Toisin kuin kantaja väittää, tällaisen näytön esittäminen ei ollut mahdotonta. Olisi riittänyt, että se olisi näyttänyt toteen, että yhteisöön OEM-ostajille suuntautuvaa myyntiä varten ja kantajan omalla tavaramerkillä tapahtuvaa kotimaan myyntiä varten oli erilliset ja johdonmukaiset hinnoittelujärjestelmät.

180 Kantajan yhteisön OEM-ostajille suuntautuneen myynnin ja yhteisön jälleenmyyjille kantajan tavaramerkillä tapahtuneen myynnin hinnoittelun erosta neuvosto on todennut, ettei ero ollut edellytys OEM-tarkistuksen tekemiselle vaan keino varmistua siitä, että OEM-ostajilla todella oli erityistehtäviä tavallisiin jälleenmyyjiin verrattuna. Asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja oli myynyt eräitä polkupyörämalleja yhteisön OEM-ostajille hintaan, joka ylitti kantajan omalla tavaramerkil-

lään yhteisön jälleenmyyjille myymien mallien (Pheasant ja Flamingo) hinnat. Tämä havainto vahvistaa oikeaksi komission päätelmän, jonka mukaan "suurin osa [kantajan yhteisöön suuntautuneesta] vientimyynnistä ei tapahtunut OEM-myynnin muodostavassa kaupan portaassa" (riidanalaisen asetuksen 50 perustelukappale).

181 Neuvosto ei näin ollen rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaa, kun se kieltäytyi tekemästä OEM-tarkistusta siitä syystä, että kantajan myynti ei täyttänyt tarkistuksen edellytyksiä.

182 Näissä olosuhteissa on todettava, että vaikka tarkistuksen epäämiselle esitetty ensimmäinen syy eli se, ettei kantaja ollut esittänyt näyttöä vaatimuksen tueksi, olisi virheellinen, se ei missään tapauksessa vaikuta toisen kanneperusteen arviointiin.

183 Edellä olevasta seuraa, että toinen kanneperuste on perusteeton.

184 Kanne on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

185 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, ja koska neuvosto on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Lindh García-Valdecasas Lenaerts

Cooke Jaeger

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä heinäkuuta 1998.

H. Jung P. Lindh

kirjaaja laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja

Sisällys

Kanteen perustana olevat tosiseikat ..... II - 2996

Asiaa koskevat asetukset ..... II - 2998

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset ..... II - 3002

Pääasia ..... II - 3003

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan neuvosto on rikkonut perusasetusta, tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja loukannut syrjintäkiellon periaatetta, kun se on kieltäytynyt käyttämästä kantajan todellista voittomarginaalia määritettäessä yhteisöön vietyjen kantajan tuotteiden laskennallista normaaliarvoa ..... II - 3005

Kanneperusteen ensimmäinen osa: kantajan voittomarginaali ..... II - 3005

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3005

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3007

— Päätös 10 prosentin alarajan käyttöön ottamisesta ..... II - 3010

a) Uuden vaatimuksen käyttöön ottaminen ..... II - 3010

b) 10 prosentin alarajan mielivaltaisuus ..... II - 3011

c) Aikaisemman käytännön olemassaolo ..... II - 3012

— 10 prosentin alarajan soveltaminen kantajaan ..... II - 3013

a) Kantajan myynti absoluuttisesti ilmaistuna ..... II - 3013

b) Kantajan myynnin arvo ..... II - 3014

c) 10 prosentin alarajan ankara soveltaminen ..... II - 3015

Kanneperusteen toinen osa: tuotantokustannuksiin sekä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehdyt tarkistukset ..... II - 3016

Kantajan tuotantokustannuksiin tehty tarkistus ..... II - 3017

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3017

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3018

Kantajan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin tehty tarkistus ..... II - 3019

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3019

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3020

Kanneperusteen kolmas osa: Siamin voittomarginaali ..... II - 3022

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3022

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3023

Kanneperusteen neljäs osa: Victoryn voittomarginaali ..... II - 3024

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3024

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3026

— Victoryn ilmoittamat tiedot ..... II - 3027

— Victoryn valmistamien polkupyörien keskimääräinen myyntihinta ..... II - 3027

— Kaupan portaan ero ..... II - 3028

— Victoryn tuotantokustannukset ..... II - 3028

2. Toinen kanneperuste, jonka mukaan neuvosto on rikkonut perusasetusta, kun se on kieltäytynyt tekemästä tarkistusta yhteisöön OEM-ostajille myytyjen kantajan tuotteiden laskennalliseen normaaliarvoon sisällytettävää voittomarginaalia määritettäessä ... II - 3031

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3031

Vaatimus, että pyynnön tueksi on esitettävä näyttöä ..... II - 3031

OEM-tarkistuksen tekemisen edellytykset ..... II - 3034

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3036

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 3038